

Csillogó gyöngyszemek füzére, mesékből fűzött lánc kanyarog előttek, reméljük, gyöngyszemei megörvendettétek szemeteket és szíveteket. Most egy újabb mesegömböcskét, Oláh Tímea legkedvesebbjét fűzzük fel a szádra.

„Emelje fel az a kezét, aki szereti a sót! Na és most az emelje fel, aki egy nagy evőkanállal is szívesen megenne belőle! Nem tudom, Ti hogy vagytok vele, de nekem bizony összerándult a gyomrom még csak a gondolattól is, pedig ha igazán belegondolok, eddigi életem során számtalan nagy evőkanállal ehettem már meg, no persze mindig valami finom ételben. Lássuk csak: pogácsa, sóskifli, húsleves, gulyásleves, rántotta, marhapörkölt, kenyér, töltött káposzta... Hajaj, azt hiszem, ezt az egész oldalt teleírhatnám velük, és még akkor sem végeznék a felsorolásukkal! Be kell látnom, hogy nap mint nap ott lapul a tányéromon a só, mégsem veszem észre, csak akkor, ha túl sok vagy ha túl kevés kerül belőle az ételembe. És még mennyi-mennyi olyan dolog vesz körül bennünket, aminek a jelenléte természetes számunkra, annyira hozzászoktunk, hogy már észre sem vesszük. Bizony, így járt az öreg király is abban a mesében, amit meg szeretnék mutatni Nektek. Csak akkor ismerte fel az őszinte, tiszta érzelmek fontosságát, amikor azok eltűntek az életéből. Vajon Ti észreveszitek őket a saját életekben?”

Oláh Tímea

Benedek Elek: A só

V*olt egyszer egy öreg király s annak három szép leánya.
A fél lába már a koporsóban volt a királynak, szerette
volna mind a három leányát férjhez adni.*

*Hiszen ez nem is lett volna ne-
héz, mert három országa volt,
mind a három leányára jutott
hát egy-egy ország. Hanem
amiképpen nincs három egyfor-
ma alma, azonképp a három
ország sem volt egyforma. Azt
mondta hát egyszer a király a
leányainak, hogy annak adja a
legszebbik országát, amelyik őt
legjobban szereti.*

*Sorba kérdezte a leányokat, kez-
dte a legidősebbiken:*

*- Felelj nekem, édes leányom,
hogy szeretsz engem?*

*- Mint a galamb a tiszta búzát -
mondta a leány,*

*- Hát te, édes leányom? - kérdez-
te a középsőt.*

*- Én úgy, édesapám, mint forró
nyárban a szellőt.*

*- No, most téged kérdezek - for-
dult a legkisebbikhez -, mond-
jad, hogy szeretsz?*

*- Úgy, édesapám, ahogy az em-
berek a sót! - felelte a kicsi ki-
rálykisasszony.*

*- Mit beszélsz, te haszontalan
lélek! - förmedt rá a király. - Ki-
takarodj az udvaromból, de még*

*az országomból is! Ne is lássa-
lak, ha csak ennyire szeretsz!*

*Hiába sírt, könyörgött a király-
kisasszony, hiába magyarázta,
hogy az emberek így meg úgy
szeretik a sót - nem volt kegye-
lem: világgá kellett hogy menjen
a kicsi királykisasszony.*

*Elindult keserves sírás közt a
kicsi királykisasszony, s beté-
vedt egy rengeteg erdőbe. On-
nan nem is tudott kivergődni,
szállást vert egy odvas fában, s
ki-kijárt az erdőbe, szedett ep-
ret, málnát, szedret, mogyorót,
s amit csak talált, úgy éldegélt
egymagában.*

*Egyszer, mikor már egy eszten-
dő is eltelt volt, arra vetődött a
szomszéd királyfi, s ez megpil-
lantotta a királykisasszonyt a
málnabokrok közt. De a király-
kisasszony is észrevette a király-
fit, s nagy ijedten beszaladt a fa
odvába.*

*Utána megy a királyfi, s beszél:
- Ki van itt?*

*A királykisasszony meghúzó-
dott az odúban, reszketett, mint
a nyárfalevél, s egy szó nem sok,
annyit sem szólt. Újra kérdi a
királyfi:*

*- Hé! ki van itt? Ember-e vagy
ördög? Ha ember, jöjjön ki, ha
ördög, menjen a pokol fenekére!
A királykisasszony most sem*

mert szólni. Harmadszor is kéri a királyfi:

- Hé! ki van itt? Szóljon, ember-e vagy ördög, mert mindjárt belövök!

De már erre megijedt szörnyen a királykisasszony, s kibújt a fa odvából nagy szipogva-szepegve. Rongyos, piszkos volt a ruhája, szégyellte magát erősen, s keserves könnyhullatás közt mondta el a királyfiinak, hogy ki s mi ő. Megtetszett a királyfiinak a királykisasszony, mert akármilyen rongyos volt, akármilyen piszkos volt a ruhája, szép volt, kellemetes volt az arca. Szép gyöngén megfogta a kezét, hazavezette a palotájába, ott felöltöztette drága aranyosgyémántos ruhába, s két hetet sem várt, de még egyet sem,

azt gondolom, hogy még egy napot sem, de talán még egy órát sem, megesküdtök, s csaptak akkora lakodalmat, hogy no.

Telt-múlt az idő, a fiatal pár nagy békeességben élt, úgyszerették egymást, mint két galamb. Azt mondta egyszer a király:

- No, feleség, én akkor, amikor először megláttalak, nem is igen firtattam, hogy miért kergetett el az apád. Mondd meg nekem a tiszta valóságot.

- Lelkem uram - mondja a királyné -, én másként most sem mondhatom. Azt kérdezte az édesapám, hogyan szeretem őt, s én azt feleltem: mint az emberek a sót.

- Jól van - mondta a király -, majd csinálok én valamit, tudom, visszafordul az édesapád szíve.

Hogy s mint fordítja vissza, arról semmit sem szólt a feleségének, hanem csak befordult a másik szobába, levelet írt az öreg királynak, s abban meghívta délebedre. Hát el is ment a levél másnap, s harmadnap jött a király hatlovas hintón. Fölvezette a fiatal király az öreg királyt a palotába, a palotájának a legszebb szobájába, ottan már meg volt terítve az asztal két személyre.

Leülnek az asztalhoz, hordják az inasok a finomabbnál finomabb ételeket, de hogy szavamat össze ne keverjem, a fiatal király megparancsolta volt, hogy az öreg király számára minden ételt külön főzzenek, süssenek, s abba sót ne tegyenek.

No, ez volt csak az ebéd! Megkóstolja az öreg király a levest, merít belőle egy kanállal, két-tővel, de le is tette mindjárt a kanalat, nem tudta megenni a levest, olyan sótalan volt. Gondolta magában az öreg király: ebből bizony kifelejtették a sót, de a sóbafőttben majd csak lesz. Nem volt abban annyi sem, mint egy mákszem. Hordták a pecsenyét szép sorjában, de vissza is vihették, mert a vén király csak megnyalintotta, s bele sem harapott, olyan cudar sótalan, ízetlen volt mind a sok drága pecsenye. De ezt már nem állhatta szó nélkül az öreg király:

- Hallod-e, öcsém, hát miféle szakácsod van neked, hogy só nélkül süt-főz?

- Sóval süt-főz ez máskor mindig, felséges bátyámuram, de én azt hallottam, hogy bátyámuram nem szereti a sót, megparancsoltam hát, hogy fejét véte-tem, ha egy mákszem sót is tesz az ételekbe.

- No, öcsém, azt ugyancsak rosszul tetted, mert én erősen szeretem a sót. Kitől hallottad, hogy nem szeretem?

- Én bizony éppen a kigyelmed leányától, felséges bátyámuram - mondta a fiatal király.

Abban a szempillantásban megnyílik az ajtó, belépett a királyné, az öreg király legkisebb leánya.

Hej, istenem, örült az öreg király! Mert még akkor megbánta volt szívéből, hogy elkergette a leányát, s azóta ország-világ kerestette mindenfelé. Bezzeg, hogy most a legkisebbik leányának adta a legnagyobbik országát. A fiatal király mindjárt kezére vette azt az országot is, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.

